18.02.2025 r.

NFZ-BP.5202.2.2025
2025.73746.KAUS

S. sp. z o.o.

Decyzja nr 3/2025/BP
Prezesa
Narodowego Funduszu Zdrowia

Na podstawie 109a ust. 1 i 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. *o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych* (Dz.U. z 2024 r. poz. 146, z późn. zm.), (zwanej dalej: „ustawą o świadczeniach opieki zdrowotnej"), w zw. z art. 34 ust. 5 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – *Prawo przedsiębiorców* (Dz. U. z 2024 r. poz. 236), (zwanej dalej: „Prawem przedsiębiorców"), po rozpatrzeniu wniosku S. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością (zwanej dalej: „Przedsiębiorcą" lub „Spółką") o wydanie interpretacji indywidualnej w zakresie podlegania ubezpieczeniu zdrowotnemu:

uznaję za nieprawidłowe stanowisko Przedsiębiorcy

dotyczące niepodlegania obowiązkowemu ubezpieczeniu zdrowotnemu wspólników Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z tytułu wynagrodzenia otrzymywanego w zamian za wykonywanie na rzecz spółki świadczeń niepieniężnych o charakterze powtarzającym się, do których zobowiązani są w umowie spółki na podstawie art. 176 Kodeksu spółek handlowych.

Uzasadnienie

Wnioskiem z dnia 13 stycznia 2025 r. Przedsiębiorca zwrócił się z do Prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia (zwanego dalej: „Prezesem NFZ") o wydanie interpretacji indywidualnej w zakresie przepisów dotyczących podlegania obowiązkowi ubezpieczenia zdrowotnego.

W opisie stanu faktycznego Przedsiębiorca wskazał, że prowadzi działalność gospodarczą w formie spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Polsce. Przeważającą działalność Przedsiębiorcy stanowią m.in. roboty budowlane, działalność związana z obsługą rynku nieruchomości, zakwaterowanie, działalność związana z zatrudnieniem. Spółka posiada dwóch wspólników, z których każdy ma po 25 udziałów w Spółce i każdy z nich pełni funkcję Członka Zarządu Spółki.

Przedsiębiorca wskazał we wniosku, że po zmianach w umowie Spółki, ma dojść do wprowadzenia do umowy Spółki na podstawie art. 176 § 1 ustawy z dnia 15 września 2000 r. - Kodeks spółek handlowych (Dz. U. z 2024 r. poz. 18) (zwanej dalej: „KSH") postanowień zobowiązujących wspólników Spółki do powtarzających się świadczeń niepieniężnych, realizowanych bezterminowo za wynagrodzeniem godzinowym lub prowizyjnym. Spółka będzie wypłacała wynagrodzenie na rzecz wspólników na podstawie wystawionych przez nich rachunków. Wysokość stawki godzinowej lub prowizyjnej będzie stawką rynkową i zostanie określona w porozumieniu między wspólnikiem a Spółką.

Wspólnik S. S. zostanie zobowiązany do powtarzających się świadczeń niepieniężnych, polegających na:

a) wyszukiwaniu najemców do lokali mieszkalnych będących własnością Spółki lub którymi Spółka zarządza, najmuje lub podnajmuje – przynajmniej raz w miesiącu;
b) przygotowaniu lokali mieszkalnych Spółki lub dla klientów Spółki do sprzedaży poprzez wykończenie/remont (home staging) oraz/lub pod najem, podnajem – przynajmniej raz w roku;
c) składaniu ofert w imieniu Spółki właścicielom lokali mieszkalnych w celu zakupu, najmu, podnajmu lub zarządzania lokalami przez Spółkę, lub w celu pozyskania zewnętrznych najemców lub pośrednictwa przy sprzedaży nieruchomości, negocjowaniu warunków umów – przynajmniej raz w roku :
d) wyszukiwaniu dla Spółki właścicieli lokali mieszkalnych w celu złożenia oferty zakupu najmu, podnajmu lub zarządzania lokalami przez Spółkę, lub w celu pozyskania zewnętrznych najemców lub pośrednictwa przy sprzedaży nieruchomości, negocjowaniu warunków umów – przynajmniej raz w roku;
e) podpisywaniu i negocjowaniu umów lokali mieszkalnych dla Spółki lub klientów Spółki – przynajmniej raz w roku;
f) kontakcie z najemcami lokali Spółki lub lokalami klientów Spółki w celu zapewnienia prawidłowej obsługi najmu/podnajmu i ewentualnym podejmowaniu działań mających na celu uregulowanie należności za najem – przynajmniej raz w miesiącu;

Wspólnik A. D. zostanie zobowiązany do powtarzających się świadczeń niepieniężnych, polegających na:

a) wyszukiwaniu najemców do lokali mieszkalnych będących własnością Spółki lub którymi Spółka zarządza, najmuje lub podnajmuje – przynajmniej raz w miesiącu;

b) przygotowaniu lokali mieszkalnych Spółki lub dla klientów Spółki do sprzedaży poprzez wykończenie/remont (home staging) oraz/lub pod najem, podnajem – przynajmniej raz w roku;
c) składaniu ofert w imieniu Spółki właścicielom lokali mieszkalnych w celu zakupu, najmu, podnajmu lub zarządzania lokalami przez Spółkę, lub w celu pozyskania zewnętrznych najemców lub pośrednictwa przy sprzedaży nieruchomości, negocjowaniu warunków umów – przynajmniej raz w roku :
d) wyszukiwaniu dla Spółki właścicieli lokali mieszkalnych w celu złożenia oferty zakupu najmu, podnajmu lub zarządzania lokalami przez Spółkę, lub w celu pozyskania zewnętrznych najemców lub pośrednictwa przy sprzedaży nieruchomości, negocjowaniu warunków umów – przynajmniej raz w roku;
e) podpisywaniu i negocjowaniu umów lokali mieszkalnych dla Spółki lub klientów Spółki – przynajmniej raz w roku;
f) kontakcie z najemcami lokali Spółki lub lokalami klientów Spółki w celu zapewnienia prawidłowej obsługi najmu/podnajmu i ewentualnym podejmowaniu działań mających na celu uregulowanie należności za najem – przynajmniej raz w miesiącu;

Obowiązek realizacji świadczeń niepieniężnych na rzecz Spółki obciążać będzie udziały wspólników.

W świetle tak opisanego stanu faktycznego oraz zdarzenia przyszłego, Przedsiębiorca postawił pytanie, czy wspólnicy Spółki objęci są obowiązkiem składki ubezpieczenia zdrowotnego od wynagrodzenia osiąganego za powtarzające się świadczenia niepieniężne, o których mowa we wniosku.

Uzasadniając swoje stanowisko, Przedsiębiorca wskazał, że wypłata wynagrodzenia z tytułu świadczeń niepieniężnych określonych w art. 176 KSH nie stanowi podstawy do naliczania składki zdrowotnej dla wspólników .

W ocenie Prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia stanowisko Przedsiębiorcy jest nieprawidłowe.

Powtarzające się świadczenia niepieniężne to zobowiązania, które mogą być realizowane przez wspólników w toku zwykłego prowadzenia działalności przez spółkę – zwłaszcza w toku prowadzenia przez nią działalności gospodarczej, a więc w stosunku zewnętrznym (m.in.: Sołtysiński, A. Szajkowski, A. Szumański, M. Tarska, A. Herbet, Kodeks spółek handlowych. Komentarz. T. II, Wyd. 3, Warszawa 2014). Ponadto celem przepisu art. 176 KSH jest ochrona interesów spółki w sytuacji nałożenia na wspólników

dodatkowych obowiązków, obok wniesienia wkładów oraz stworzenie stałych powiązań gospodarczych pomiędzy spółką a wspólnikami. Instytucja powtarzających się świadczeń niepieniężnych służy z jednej strony zapewnieniu pozyskiwania na korzystnych warunkach przez spółkę niezbędnych dla funkcjonowania spółki np. surowców lub towarów, z drugiej strony zapewnia wspólnikom względnie stały popyt na własne wyroby bądź usługi (m.in.: A. Herbet, w: Sołtysiński, System pr.pryw., t. 17A, 2015, s. 479, Nb 166).

W celu skutecznego ustanowienia instytucji opisanej w art. 176 § 1 KSH strony umowy spółki powinny oznaczyć co najmniej rodzaj i zakres świadczeń. Pod pojęciem rodzaju należy rozumieć przedmiot świadczenia. Drugim obligatoryjnym elementem zobowiązania wspólnika pozostaje jego zakres, przez co rozumie się rozmiar i okres świadczenia (w znaczeniu częstotliwość). Zgodnie z brzmieniem normy ustanowionej w art. 176 KSH, świadczenie powinno mieć charakter powtarzalny, periodyczny. Tego kryterium nie spełniają zobowiązania jednorazowe, ciągłe ani stałe (tak np.: Z. Jara (red.), Kodeks spółek handlowych. Komentarz. Wyd. 3, Warszawa 2020).

Odwołując się natomiast do wykładni historycznej, należy wskazać, że celem, dla którego ustanowiono instytucję powtarzających się świadczeń niepieniężnych, było zaspokojenie potrzeb gospodarczych akcyjnej spółki cukrowej, poprzez nałożenie na akcjonariuszy – plantatorów buraków cukrowych, dodatkowych obowiązków, obok wniesienia wkładów, dostaw buraków cukrowych, w zamian za materiał siewny, nawozy oraz z góry ustaloną cenę. Chodziło o stworzenie (w sytuacji braku uregulowań umów dostawy, jak w art. 605 i n. ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. (Dz. U z 2024 r. poz. 1610) (zwanej dalej: „KC”) bądź kontraktacji, stałych powiązań gospodarczych, które miały na celu korzystne pozyskiwanie (z plantacji położonych w najbliższej okolicy cukrowni, ze względu na koszty transportu), (dobrego) surowca (materiał siewny, nawozy i doradztwo od cukrowni), a przede wszystkim uniemożliwienie wypowiedzenia umowy lub wystąpienia ze spółki.

Przydatność regulacji dotyczących powtarzalnych świadczeń niepieniężnych według art. 176 KSH aktualnie wydaje się wątpliwa. Poza ewentualną przydatnością dla kooperacji gospodarczej między spółką z ograniczoną odpowiedzialnością a jej wspólnikami w zakresie produkcji rolnej (roślinnej, zwierzęcej i sadowniczej), oraz leśnej, praktyczniej jest uregulować owe kwestie w umowach cywilnoprawnych, np. sprzedaży, a zwłaszcza dostawy lub kontraktacji. Stosunki takiego rodzaju są ponadto charakterystyczne raczej dla spółdzielni pracy, aniżeli dla spółki kapitałowej. Podawane w literaturze przedmiotu przykłady (dostarczanie spółce surowców lub prefabrykatów, udostępnianie spółce maszyn i urządzeń, w tym środków transportu, pomieszczeń handlowych, świadczenie doradztwa), potwierdzają raczej tezę o „schyłkowym” znaczeniu tej instytucji dla ukształtowania dodatkowych obowiązków wspólników wobec spółki kapitałowej. Inne instytucje prawa spółek, np. inne obowiązki w rozumieniu art. 159 KSH, dodatkowe świadczenia (obowiązki) na rzecz spółki (art. 174 § 5

KSH), a zwłaszcza umowy cywilnoprawne (w tym również ustawowe regulacje umowy dostawy, art. 605 i n. KC bądź kontraktacji, art. 613 i n. KC) są elastyczniejszym i sprawniejszym instrumentem tworzenia stałych powiązań gospodarczych pomiędzy spółką a wspólnikami niż dopuszczalne formy obowiązku powtarzających się świadczeń niepieniężnych (Kodeks spółek handlowych. Komentarz red. Zbigniew Jara, rok 2022).

W związku z powyższym, wskazane przez Przedsiębiorcę świadczenia niepieniężne nie prowadzą w istocie do osiągnięcia celu wskazanego uregulowania, tj. do powstania stałego powiązania gospodarczego pomiędzy wspólnikiem i Spółką, a sprowadzają się w sposób faktyczny do wykonywania w sposób stały czynności noszących cechy świadczenia usług na rzecz Spółki w celu prowadzenia przez nią działalności gospodarczej.

Przepis art. 2 KSH stanowi, że w sprawach określonych w art. 1 § 1 nieuregulowanych w ustawie stosuje się przepisy KC. Jeżeli wymaga tego właściwość (natura) stosunku prawnego spółki handlowej, przepisy KC stosuje się odpowiednio. Na zasadzie art. 3 KSH przez umowę spółki handlowej wspólnicy albo akcjonariusze zobowiązują się dążyć do osiągnięcia wspólnego celu przez wniesienie wkładów oraz, jeżeli umowa albo statut spółki tak stanowi, przez współdziałanie w inny określony sposób.

W świetle art. 151 § 3 KSH wspólnicy są zobowiązani jedynie do świadczeń określonych w umowie spółki. Na podstawie art. 159 KSH, jeżeli wspólnikowi mają być przyznane szczególne korzyści lub jeżeli na wspólników mają być nałożone, oprócz wniesienia wkładów na pokrycie udziałów, inne obowiązki wobec spółki, należy to pod rygorem bezskuteczności wobec spółki dokładnie określić w umowie spółki. Umowa spółki kreuje stosunek cywilnoprawny i jest umową cywilnoprawną, zawierającą cechy szczególne, właściwe dla regulacji prawa handlowego, tj. tworzy stosunek obligacyjny o charakterze konsensualnym, odpłatnym, przysparzającym oraz kauzalnym. W doktrynie podkreśla się konieczność rozróżnienia zobowiązania wspólnika do powtarzających się świadczeń niepieniężnych od innych fakultatywnych postanowień umowy spółki oraz ewentualnych cywilnoprawnych stosunków zobowiązaniowych pomiędzy spółką a wspólnikiem.

Odnosząc powyższe wyjaśnienia do wskazanych przez Przedsiębiorcę czynności, do których byliby zobowiązani wspólnicy, pełniący jednocześnie w spółce funkcje Członków Zarządu, to o ile zostały one opisane jako powtarzające się świadczenia niepieniężne, to *de facto* w dużej mierze sprowadzają się do bieżącego, stałego prowadzenia spraw spółki, a jako takie wpisują się w dyspozycję normy zawartej w art. 201 § 1 KSH.

Stosownie do art. 201 § 1 i 3 KSH, zarząd prowadzi sprawy spółki i reprezentuje spółkę, a w jego skład mogą być powołane osoby spośród wspólników lub spoza ich grona. Jak wynika przy tym z art. 204 § 1 KSH, prawo członka zarządu do prowadzenia spraw spółki i jej reprezentowania dotyczy wszystkich

czynności sądowych i pozasądowych spółki. Z mocy ustawy sprawy spółki prowadzi zarząd, do którego należy również reprezentowanie spółki.

W przypadku wspólników, będących jednocześnie Członkami Zarządu Spółki, wymienione przez Przedsiębiorcę czynności takie jak m.in.: składanie ofert w imieniu Spółki w celu pozyskania zewnętrznych najemców lub pośrednictwa przy sprzedaży nieruchomości, negocjowanie warunków umów, podpisywanie i negocjowanie umów lokali mieszkalnych dla Spółki, podejmowanie działań mających na celu uregulowania należności za najem, wyszukiwanie dla Spółki właścicieli lokali mieszkalnych w celu złożenia oferty zakupu, najmu, podnajmu lub zarządzania lokalami przez Spółkę itd., to nic innego jak czynności mieszczące się z mocy ustawy właśnie w kompetencjach zarządu.

W doktrynie prawa handlowego przyjmuje się, że w ramach pojęcia „prowadzenia spraw spółki" należy rozumieć wszelkie sprawy spółki zarówno w sferze czysto wewnętrznej, jak i dotyczące funkcjonowania spółki na zewnątrz, mające wymiar uprzedni w stosunku do czynności reprezentacyjnych (słusznie podkreśla to A. Szajkowski, Prawo spółek, s. 290) *„Sprawami z zakresu prowadzenia spółki są wszelkie czynności o charakterze prawnym i faktycznym zmierzające do realizacji celu spółki w ramach przedmiotu jej działalności (przedmiot działalności nie ogranicza jednak zakresu spraw spółki, jakie może prowadzić zarząd), w tym podejmowanie działań nadzwyczajnych, jeśli zajdzie taka potrzeba. Należy tu wymienić np. organizowanie działalności gospodarczej, podejmowanie decyzji i innych działań w stosunku wewnętrznym dotyczących zarządzania majątkiem spółki, podejmowanie działalności inwestycyjnej, uruchamianie działalności produkcyjnej, handlowej, usługowej, uzyskanie kredytu czy pożyczki, nabór i zwalnianie personelu, administrowanie sprawami spółki, zwoływanie zgromadzeń, składanie wniosków do sądu rejestrowego"* (vide Kodeks spółek handlowych. Komentarz Bieniak 2022, wyd. 8/Pabis, art. 208 k.s.h.).

Wspólnik spółki pozostaje uprawniony do zasiadania w zarządzie, z którego to tytułu przyjmuje na siebie ww. obowiązki oraz zwyczajowo nabywa uprawnienie do wynagrodzenia za czynności wykonywane w ramach pełnionej funkcji. Ponadto użyte w czasie teraźniejszym sformułowanie „prowadzi sprawy spółki" uzasadnia tezę, że czynności te mają charakter permanentny, czyli ciągły. W związku z powyższym prowadzenie spraw spółki przez zarząd ma charakter ciągły.

Tym samym z uwagi na pełnioną przez wspólników funkcje Członków Zarządu Spółki, należy przyjąć, że wymienione we wniosku czynności winny być realizowane i rozliczane przez wspólników w ramach powierzonej im roli w zarządzie. Jak wynika z treści wniosku, wspólnicy będą realizować świadczenia polegające *de facto* na prowadzeniu spraw spółki. Oznacza to, że są to bez wątpienia świadczenia o charakterze ciągłym, stojące w sprzeczności z naturą instytucji opisanej art. 176 KSH. Tym samym opisany przez Przedsiębiorcę we wniosku stosunek prawny łączący wspólników – Członków Zarządu ze Spółką – nie mieści się w hipotezie normy prawnej z art. 176 KSH a wypełnia dyspozycję

normy (jak już wcześniej wspomniano) wynikającej z art. 201 § 1 KSH. Wymienione powyżej świadczenia wspólnik, który jest jednocześnie członkiem zarządu Spółki, wykonywałby również w przypadku, gdyby nie zostały one wyszczególnione w umowie Spółki jako świadczenia niepieniężne. Są to bowiem czynności, które w ścisły sposób są powiązane z prowadzeniem spraw spółki, jej kierowaniem i zarządzaniem. Trudno wyobrazić sobie, aby członek zarządu w ramach pełnionej funkcji nie zajmował się płatnościami, składaniem ofert w imieniu Spółki, negocjowaniem warunków i podpisywaniem umów, dla Spółki. Są to czynności, które mieszczą się w prowadzeniu spraw spółki i powiązane są z czynnościami związanymi typowo z zarządzaniem spółką. Warto zaznaczyć, że stanowisko takie zajął również Naczelny Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z dnia 28 września 2023 r. (sygn. akt II GSK 1810/22), w którym podkreślił, że do świadczeń niepieniężnych o charakterze stałym (a więc do których nie stosujemy art. 176 KSH) zaliczyć należy m.in. zarządzanie spółką. W konsekwencji, stosownie do treści art. 2 KSH, zasadnym jest zakwalifikowanie tak oznaczonych zobowiązań z zastosowaniem przepisów KC. Tym samym należy przyjąć, że wypełniają one przesłanki tytułu do objęcia ubezpieczeniem zdrowotnym, o jakim mowa w art. 66 ust. 1 pkt 1 lit. e ustawy o świadczeniach. Zgodnie z art. 66 ust. 1 pkt 1 lit. e ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej, obowiązkowi ubezpieczenia zdrowotnego podlegają osoby spełniające warunki do objęcia ubezpieczeniami społecznymi lub ubezpieczeniem społecznym rolników, które są osobami wykonującymi pracę na podstawie umowy agencyjnej lub umowy zlecenia albo innej umowy o świadczenie usług, do której stosuje się przepisy Kodeksu cywilnego dotyczące zlecenia lub osobami z nimi współpracującymi. Świadczenia opisane przez Przedsiębiorcę we wniosku, które mają spełniać wspólnicy, mają charakter ciągły. Okoliczność ta determinuje konieczność zakwalifikowania ich jako czynności polegających na świadczeniu usług zarządzania, do których zastosowanie znajdują przepisy art. 750 KC. Co w konsekwencji rodzi obowiązek, w tym przypadku, podlegania przez wspólników spółki ubezpieczeniu zdrowotnemu na podstawie art. 66 ust. 1 pkt 1 lit. e ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej.

Odnosząc się do pozostałych wymienionych we wniosku czynności (np. wyszukiwanie najemców do lokali mieszkalnych będących własnością Spółki, lub którymi Spółka zarządza, lub które najmuje lub podnajmuje; przygotowanie lokali mieszkalnych Spółki lub dla klientów Spółki do sprzedaży poprzez wykończenie/remont (home staging) oraz/lub pod najem, podnajem, pośrednictwo przy sprzedaży nieruchomości itd.) to zakres tych czynności oraz sposób ich wykonywania sprowadza się do świadczenia usług na rzecz Spółki w celu prowadzenia przez nią działalności gospodarczej. Jest to w istocie zobowiązanie do stałego, bieżącego wykonywania wskazanych czynności a zachowanie dłużnika w zasadzie sprowadza się do spełniania świadczenia, które ma następować regularnie wraz z upływem czasu. Potwierdza to stałe i bieżące wykonywanie wskazanych zadań. Świadczenia wymienione we wniosku, sprowadzają się do czynności administracyjnych i technicznych o charakterze wewnętrznym.

Są to typowe czynności związane z prowadzeniem działalności i funkcjonowaniem spółki i jako takie z samego założenia mają one charakter ciągły. Nie da się bowiem prowadzić działalności gospodarczej inaczej niż w sposób zorganizowany i ciągły. W związku z powyższym natura opisanych we wniosku Przedsiębiorcy czynności odpowiada przedmiotowi umowy o świadczenie usług w rozumieniu art. 750 KC.

W konsekwencji, zobowiązanie wspólników Przedsiębiorcy do powtarzających się świadczeń niepieniężnych, wskazane we wniosku, nie prowadzą do powstania stałego powiązania gospodarczego pomiędzy wspólnikami a Spółką, a są jedynie przejawem prowadzenia spraw Spółki lub wykonywaniem czynności technicznych/administracyjnych zapewniających prawidłowe funkcjonowanie Spółki rozumianej jako korporacja. Oznacza to, że w przedmiotowej sprawie nie mamy do czynienia ze świadczeniami, ponieważ spółka nie otrzymuje niczego, co przekłada się bezpośrednio na prowadzoną przez nią działalność gospodarczą czyli na sferę jej zewnętrznego funkcjonowania. Wskazane we wniosku czynności wspólnika to typowe przykłady prowadzenia spraw spółki czy też świadczenia usług na rzecz spółki w celu prowadzenia przez nią działalności gospodarczej, a które to trudno byłoby uznać za świadczenia mające czynić zadość interesom wierzyciela, którym w tym przypadku jest spółka. Wspólnik niczego nie „daje" czy też nie „czyni" na rzecz Przedsiębiorcy, a jedynie wykonuje czynności sprowadzające się do stałej, bieżącej obsługi spółki, zapewniającej jej prawidłowe funkcjonowanie i prowadzenie działalności gospodarczej. Jak już wskazano, tego rodzaju czynności, jak opisane we wniosku, ze swej natury wykonywane są w sposób ciągły i nie można uznać ich za powtarzające się świadczenia niepieniężne mieszczące się w dyspozycji art. 176 KSH. Są one wykonywane w sposób stały, to jest przez cały czas prowadzenia przez spółkę zorganizowanej działalności zarobkowej. Tak długo bowiem jak spółka prowadzi działalność gospodarczą, tak długo istnieje potrzeba stałego, a więc ciągłego wykonywania przez wspólników wspomnianych wyżej czynności. Co istotne – jak wynika z wniosku – zakres świadczeń wspólnika został określony jako bezterminowy, nie określono bowiem okresu, w ciągu którego obowiązki te będą spoczywać na wspólniku. Oznacza to, że – o ile nie zostaną wcześniej zniesione – spoczywają one na wspólniku przez cały okres normalnego funkcjonowania Spółki, a także w fazie jej likwidacji, jeżeli jest to uzasadnione z uwagi zwłaszcza na cele likwidacji i okoliczności dotyczące danego przypadku likwidacji spółki.

Świadczenie ciągłe polega na określonym, stałym zachowaniu się dłużnika przez czas trwania stosunku zobowiązaniowego. Upływ czasu zostaje tym samym wpisany w konstrukcję świadczenia, a w konsekwencji w konstrukcję stosunku zobowiązaniowego. Zachowanie dłużnika w zasadzie sprowadza się więc do spełniania świadczenia, które ma następować wraz z upływem czasu. Potwierdza to stałe i bieżące wykonywanie wskazanych zadań, a przez to pracę o charakterze ciągłym. Do uznania świadczenia za ciągłe wystarcza, jeżeli składa się ono z pewnych powtarzających się stale, następujących

po sobie psychofizycznych aktów dłużnika, które – mimo że oddzielone w czasie – tworzą razem funkcjonalną całość. Miernikiem tej całości jest czas, a interes wierzyciela jest zaspokajany właśnie dlatego, że odpowiednie zachowanie się dłużnika trwa w czasie (T. Dybowski [w:] K. Osajda (red.) Prawo zobowiązań – część ogólna. System Prawa Prywatnego tom 5, Warszawa 2020, Wydanie 3).

Tym samym, przedmiotem stosunku prawnego opisanego w analizowanym stanie faktycznym pozostają świadczenia o charakterze ciągłym, które nie mieszczą się w hipotezie normy ustanowionej w art. 176 KSH. Zgodnie z brzmieniem art. 176 KSH, świadczenie powinno mieć charakter powtarzalny, a zatem periodyczny. Tego kryterium nie spełniają zobowiązania jednorazowe, ciągłe ani stałe (tak np.: Z. Jara (red.), Kodeks spółek handlowych. Komentarz. Wyd. 3, Warszawa 2020). Każdy ze wspólników zobowiązany jest bowiem do realizowania typowych czynności związanych z prowadzeniem spraw Spółki czy też świadczeniem usług na rzecz Spółki w celu prowadzenia przez nią działalności gospodarczej.

Podkreślenia wymaga, że relacje zachodzące pomiędzy wspólnikami a spółką należy kwalifikować jako *sui generis* umowę wzajemną, do której należy odpowiednio stosować przepisy Kodeksu cywilnego, zgodnie z art. 2 KSH.

Wskazane przez Przedsiębiorcę we wniosku rodzaje czynności charakteryzują się, jak zostało to już podniesione, ciągłością ich wykonywania w celu zapewnienia prowadzenia przez Spółkę działalności gospodarczej, co z kolei pozwala uznać, że ich natura odpowiada przedmiotowi umowy o świadczenie usług. Jak wynika z art. 750 KC do umów o świadczenie usług, które nie są uregulowane innymi przepisami, stosuje się odpowiednio przepisy o zleceniu. Przepisy dotyczące umowy zlecenia mają zatem zastosowanie w każdym przypadku, gdy przedmiotem czynności prawnej są usługi, które nie są wyczerpująco uregulowane innymi przepisami. Jak podkreśla się w doktrynie: *„(…) Kwalifikacji w ramach art. 750 k.c. podlegają zarówno te umowy, których przedmiotem jest jednorazowe świadczenie usługi, cykliczne świadczenie usług, jak również umowy o stałe świadczenie usług. Nie ma znaczenia, czy mamy do czynienia ze świadczeniem jednorazowym, czy z ciągłym."* (M. Gutowski (red.), Kodeks cywilny. Tom III. Komentarz. Art. 627–1088. Wyd. 3, Warszawa 2022).

W świetle orzecznictwa, jak wskazuje Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 5 grudnia 2013 r. sygn. akt V CSK 30/13: *„(…) Przepis art. 750 k.c. dotyczy, co do zasady, takich umów o świadczenie usług, których przedmiotem jest dokonywanie czynności faktycznych lub czynności faktycznych i prawnych.".*

*Z*atem świadczenia wymienione we wniosku Przedsiębiorcy należy traktować jako usługi w rozumieniu art. 750 KC, do których to znajduje zastosowanie art.66 ust. 1 pkt 1 lit. e ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej. Zgodnie z jego treścią: *„Obowiązkowi ubezpieczenia zdrowotnego podlegają osoby spełniające warunki do objęcia ubezpieczeniami społecznymi lub ubezpieczeniem społecznym rolników, które są osobami wykonującymi pracę na podstawie umowy agencyjnej lub umowy*

zlecenia albo innej umowy o świadczenie usług, do której stosuje się przepisy Kodeksu cywilnego dotyczące zlecenia lub osobami z nimi współpracującymi.”.

Z kolei zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. 2024 r. poz. 497) obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym podlegają, z zastrzeżeniem art. 8 i 9, (które w przedmiotowej sprawie nie mają zastosowania) osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są osobami wykonującymi pracę na podstawie umowy agencyjnej lub umowy zlecenia albo innej umowy o świadczenie usług, do której zgodnie z Kodeksem cywilnym stosuje się przepisy dotyczące zlecenia, zwanymi dalej „zleceniobiorcami”, oraz osobami z nimi współpracującymi, z zastrzeżeniem ust. 4 (Osoby określone w ust. 1 pkt 4 nie podlegają obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym, jeżeli są uczniami szkół ponadpodstawowych lub studentami, do ukończenia 26 lat). Oznacza to, że zgodnie z wolą ustawodawcy tytułem do objęcia ubezpieczeniem zdrowotnym nie są wyłącznie umowy zlecenia sensu stricte, ale wszystkie umowy na podstawie których dana osoba wykonuje pracę, a do których zastosowanie mają przepisy dotyczące zlecenia.

W związku z powyższym wskazane przez Przedsiębiorcę powtarzające się świadczenia niepieniężne nie prowadzą w istocie do osiągniecia celu wskazanego uregulowania, tj. do powstania stałego powiązania gospodarczego pomiędzy wspólnikami a spółką, a sprowadzają się *de fatcto* do wykonywania w sposób stały czynności noszących cechy świadczenia pracy na rzecz Spółki w celu prowadzenia przez nią działalności gospodarczej.

Tym samym na gruncie art. 66 ust. 1 pkt 1 lit. e ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej, tytułem do objęcia obowiązkowym ubezpieczeniem zdrowotnym nie jest zatem wyłącznie wykonywanie pracy na podstawie umowy zlecenia, ale także na podstawie umowy o świadczenie usług każdej umowy, do której zastosowanie mają przepisy o zleceniu.

W kontekście powyższego stanowisko Przedsiębiorcy, przedstawione we wniosku o wydanie interpretacji indywidualnej, należy uznać za nieprawidłowe.

Biorąc powyższe pod uwagę, należało stwierdzić jak na wstępie.

Pouczenie

Od niniejszej decyzji stronie przysługuje:

1) na podstawie art. 34 ust. 5 Prawa przedsiębiorców w zw. z art. 127 § 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. 2024 poz. 572), zwanej dalej „k.p.a.”, prawo wniesienia do Prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia, w terminie 14 dni od dnia otrzymania decyzji, wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy albo

2) na podstawie art. 127a k.p.a., w zw. z art. 127 § 3 k.p.a., prawo zrzeczenia się prawa wniesienia do Prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy. Oświadczenie o zrzeczeniu należy złożyć do Prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia w terminie 14 dni od dnia otrzymania decyzji. Z dniem doręczenia Prezesowi Narodowego Funduszu Zdrowia oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, decyzja staje się ostateczna i prawomocna, albo
3) na podstawie art. 52 § 3, art. 53 § 1 i art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2024 r. poz. 935) prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, z pominięciem wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy. Skargę wnosi się za pośrednictwem Prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia ul. Rakowiecka 26/30, 02-528 Warszawa, w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia rozstrzygnięcia.

Na podstawie art. 214, art. 219 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. o postępowaniu przed sądami administracyjnymi oraz na podstawie § 2 ust. 6 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 221, poz. 2193, z późn. zm.) strona jest zobowiązana uiścić wpis stały od skargi w wysokości 200 złotych.
Na podstawie art. 243 ustawy o postępowaniu przed sądami administracyjnymi strona, która spełnia ku temu przesłanki, może ubiegać się o przyznanie prawa pomocy.

Na podstawie art. 35 ust. 1 Prawa przedsiębiorców interpretacja indywidualna nie jest wiążąca dla przedsiębiorcy z tym, że przedsiębiorca nie może być obciążony sankcjami administracyjnymi, finansowymi lub karami w zakresie, w jakim zastosował się do uzyskanej interpretacji indywidualnej ani daninami w wysokości wyższej niż wynikające z uzyskanej interpretacji indywidualnej.